

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Michala Mazance a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **K. N. D.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, čj. OAM-302/LE-BA04-HA10-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 11. 2019, čj. 60 Az 59/2019-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví rozhodl o žádosti žalobce (dále „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 31. 7. 2019 (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje. Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem následně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tím, že je ve Vietnamu zadlužený a věřitelé jej ohrožují na životě. Obrátil se na vietnamskou policii jednou, ale pro její nečinnost již další výhrůžky nehlásil na policii.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že hrozící újma ze strany soukromých osob by byla důvodem pro udělení doplňkové ochrany pouze, pokud by v zemi původu neexistoval systém účinné ochrany před takovou újmou. Stěžovatel v žalobě rozporoval závěr žalovaného ohledně toho, zda mu policie ve Vietnamu mohla poskytnout účinnou ochranu. Nečinil sporným samotné podklady, ze kterých žalovaný vycházel a pouze tvrdil, že je obecně známá skutečnost, že tamní policie je zkorumpovaná a účinné potírání kriminality je znemožněno, proto po něm nebylo možné vyžadovat, aby se domáhal přešetření postupu policie. Krajský soud uvedl,

že takové tvrzení obecně známou skutečností není a pro její prokázání měl stěžovatel navrhnout důkazy. Pokud tak neučinil, jde to k jeho tíži.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti setrval na svém názoru, že je všeobecně známou skutečností, že vietnamská policie je silně zkorumpovaná a v takovém případě po něm nelze požadovat, aby se u ní domáhal ochrany.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v případě nesouhlasu s postupem policie stěžovatel mohl obrátit na jiné státní instituce, kterým je policie podřízena. O azylově relevantní důvod by se jednalo pouze tehdy, pokud by dané instituce nebyly schopné nebo ochotné stěžovateli pomoci.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s. odst. 2). Ve věcech mezinárodní ochrany se dále Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[7] Soud v projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal.

[8] Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením krajského soudu, dle kterého není obecně známou skutečností (notorieta), že by policie ve Vietnamu byla neschopná pomoci jejím občanům. Obecně známé skutečnosti jsou objektivizované, do značné míry nesporné skutečnosti, které se v soudním či správním řízení zásadně nedokazují. Účastníci řízení nicméně mohou svými tvrzeními popírat obsah notoriety, mohou také navrhnout provedení důkazů za účelem prokázání svých odlišných tvrzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS). To, že tvrzení stěžovatele nejsou obecně známou skutečností je zřejmé i z toho, že v nedávné době hodnotil situaci ve Vietnamu odlišně. K tomu viz i krajským soudem citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, čj. 9 Azs 66/2017-28, ve kterém soud zjistil, že ve Vietnamu policie i bezpečnostní složky fungují, a jsou úspěšné v udržování veřejného pořádku, byť v omezené míře, a k omezování lidských práv dochází u politicky angažovaných osob, nezávislých spisovatelů, bloggerů a aktivistů za lidská práva. Mezi takové osoby však stěžovatel nepatří.

[9] Nejvyšší správní soud se již rovněž v minulosti vyjádřil k otázce pronásledování ze strany soukromých osob (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, čj. 4 Azs 440/2004-53, ze dne 13. 9. 2004, čj. 4 Azs 185/2004-43, ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, usnesení ze dne 17. 1. 2019, čj. 5 Azs 172/2018-28, usnesení ze dne 25. 4. 2018, čj. 4 Azs 77/2018-28). Dospěl k závěru, že žadatel o mezinárodní ochranu musí nejprve využít možnosti ochrany země původu. Azylově relevantní důvod je pronásledování až v okamžiku, kdy země původu není schopna či ochotna ochranu poskytnout.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že jeho judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[13] Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 10. 9. 2019, čj. 60 Az 59/2019-30, zástupcem stěžovatele Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. V takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jedná se o písemné podání ve věci samé - kasační stížnost a její doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 3 400 Kč. K tomu se připočte sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tak stát uhradí zástupci částku 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2020

Petr Mikeš
předseda senátu